

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

TRIANON TÚSZAI

Zaklatott, zavarodott köröttünk a világ, kelet és nyugat egyaránt acsarog ellenünk. Az okát sem igen értjük, csak rázzuk fejünket tagadólag és értetlenkedünk. Találgatjuk, mi lesz mindennek a vége? Volt már benne részünk máskor is, történelmünk számontart néhány hasonló, ellenünkre egybeállt korszakot. Csakhogy ma nem a török, nem a tatár, s nem is a labanc, hanem a liberálisra vedlett Újvilág és a behódoltatott Európa hajtja felénk a miazmával telített légtömegeket. A józan ész, a társadalmi létezés talán legfontosabb szervező elve a sarokban kuksol, s akik kivonták a forgalomból, most épp a történelem újratervzésén ügyködnek. Rémlik még sokaknak, hogy korábban a természet átalakításával próbálták ugyanezt, de az isteni alkotás könyörtelenül visszaütött. Bizonyára vissza fog ez is.

Hogy Európa is hozzájuk pártolt, az fölöttébb fájó, hisz ontottuk érette vérünket eleget. Bizonyára meghibbant szegény – gondolhatnánk a kérdést rövidre zárva, de a helyzet nem ilyen egyszerű. Hogyan higgyük el hát Kölcseynek, hogy múlt- és jövőbeli bűneinkért is megbűnhődünk már? Bármily bölcsen, finoman mondta, ez akkor lesz igaz, ha a világ is tudomásul veszi, de arra még várakoznunk kell. Láthatjuk: százvalahány év sem volt elegendő, hogy történelmi tragédiáink sebei begyógyuljanak. A hegek újra és újra felfakadnak, amikor a Kárpát-medencében bárhol bántják a magyart, s az emberi szolidaritásnak ilyenkor mindig másutt akad sokkalta fontosabb dolga.

Trianon ismétetlen előhívott szelleme azonban végzi a dolgát, s a Kárpát-medencéből kilépve már a fél világra műveleti területként tekint. Új hadakat szervez, új ideológiákat állít csatasorba, s támadja a keresztény nemzeti közösségeket, hogy helyükbe egy hitetlen, a nemzeti értékek iránt közömbös, arctalan, politikailag programozható tudatú tömeget hozzon létre. Ezt nevezik aztán nyílt társadalomnak, ahol bárki bármit megtehet, mi pedig – a végrehajtók szándéka szerint – valamennyien a túszaik leszünk. Hogy az ördögi projekt megrendelői kicsodák, arról csak sejtéseink vannak. Látható arccal és eszközökkel csak jól képzett, gátlástalan zsoldosaik lettek ellátva, akik támadásra kész falanxban állnak a számukra testreszabott törvényi védelmi rendszere mögött.

Bennünket csöppet sem vigasztal, hogy Trianon már nem kizárólag a mi büntető démonunk, a mi anyánk nem nevelte gyermekeit kárörömrre. Amit az ezredforduló körül megélt Szerbia, arra a sorsra, s annak a sokszorosára jutott most ukrán szomszédunk is. Igaz, sok vitánk van egymással az utóbbi időben, de feltétlen főhajtást érdemelnek, akik nem fogadják el a félig már megszövegezett ítéletet. Vérmérsékletük, meggyőződésük szerint küzdenek utolsó csepp véréükig, s megtörténhet, bár ne adja az Isten, hogy erre a hősi, ám áldatlan küzdelemre rámegy a kárpátaljai magyarok élete is.

De félre a borongást! Európai keresztény lélekkel imádkozzunk egy jótékony megvilágosodásért, faggassuk elménket egy megnyugtatóbb, emberibb megoldás érdekében. Így talán ráébredünk, hogy a háború zaklatott lelkű híveinek a szellem és a test drogozása helyett a józanság kurzusát kellene követni, mert az amerikai áfium mindenre vezethet, csak üdvösségre nem. Helyette a történelem által egymás mellé rendelt, egymásra utalt, rokon kultúrájú népek őszinte összeborulása lenne kívánatos, hogy a kölcsönös megbocsátás jegyében elfogadják és tiszteletben tartás egymás területi, emberi és nemzeti méltóságát. Hogy mindez utópia? Sajnos, magunk is tisztán látjuk, de – a jövőbeli események elképzelhetően kedvezőbb alakulása mellett – talán ez is megtörténhet.